

Älä koskaan ota tenttikirjoja itsestään selvyyksinä

TEKSTI: MIRKKA RUOHONEN

Alkiolla on mahdollista suorittaa samaan aikaan useampia approja. Se, miten urakka käytännössä onnistuu, on itsestä kiinni. Lukemista on tuplasti enemmän ja tenteissä tulee keväällä kiire, jos ei ole syksyllä saanut itseään niskasta kiinni. Mikään ei kuitenkaan ole mahdotonta. Palkinnoksi kirjojen kanssa viettämästä ajasta saa keväällä kahden perusopintokokonaisuuden paperit. Kiittää voi itseään, ja ahneuttaan. Suosittelen.

Yksi suurimmista ongelmista on tenttikirjat. Itse olen tähän mennessä kahlannut läpi reilut kaksitoista kirjaa, enkä halua laskea kuinka monta on vielä jäljellä.

Tenttikirjoista lähes jokainen löytyy Alkion kirjastosta, mutta hyvin usein kirjat ovat jo lainassa, kun niitä itse kaipaa. Useimmissa tentteissä luettavaa on enemmän kuin yksi opus, joten kirjojen kierrätysjärjestelmä toimii hyvin. Pitää vain ensin löytää hänet, joka kirjojen päällä istuu. Oikea ajoitus on aina paikallaan, kirjojen metsästyksessä kannattaa aloittaa varhain, viikkoa ennen tenttiä tuskin ainuttakaan kirjaa kirjastosta löytyy.

Kirjoja kannattaa etsiä muualtakin. Keski-Suomen maakunnankirjasto Jyväskylässä on vierailun arvoinen laitos, jokaisen kirjastossa viihtyvän fantasia. Jumalaiset kolme kerrosta, hyvä palvelu ja mahtipontinen valikoima. Mutta tenttikirjojen kannalta ei paras vaihtoehto. Kirjat ovat yleensä pitkien varausjonojen takana, kuten Jyväskylän yliopiston kirjastossakin. Itseään voi huvittaa ja turhauttaa seuraamalla varausjonojen liikkehdintää netissä.

Lämpimät suhteet oman paikkakunnan kirjastoon voi pelastaa uupuneimmankin kirjanmetsästäjän. Pienemmiltäkin paikkakunnilta löytyy yllättävän hyvät valikoimat, myös tenttikirjoista. Eikä sovi laiminlyödä Korpilahden kirjastoa, joka on pienestä koostaan huolimatta hyvä kirjasto. Sieltä todellinen tenttikirjojen vainukoira saattaa tehdä löytöjä, mutta se on etenkin tieteelliseen kirjallisuuteen kyllästyneille nopea tapa löytää muuta viihdettä.

Oikeassa elämässä rankka opiskelutahti uuvuttaa lopulta ahkerimmankin alkiolaisen. Ei hätää. Aina turvallisesta kirjastostamme löytyy myös seurapelien kuninkaat, Alias ja Trivial. Aina ei jaksa lukea.

Sssh.. Alkion kirjastossa opiskellaan.

Alkio-opisto on matkansa arvoinen

Tammisaari-Korpilahti 317 km

Oulainen-Korpilahti 299 km

Posio-Korpilahti 588 km

Inari-Korpilahti 902 km

TEKSTI: MIIA KANTOLA

KUVA: MIIA KANTOLA

Vaikka kilometrimäärät notkuisivatkin reilusti kolminumeroisissa luvuissa, älä anna sen koitua esteeksi hakiessasi opiskelupaikkaa muualtakin kuin kotinurkiltasi.

Posiolta on pitkä matka Korpilahdelle. Tiehallinnon laskurin mukaan 588 kilometriä. Elokuussa posiolainen Annakaisa Korento, 19, pakkasi kapsäkkinsä ja aloitti opinnot Alkio-opiston kielet ja kansainvälisyys-linjalla. Toisena vaihtoehtona olisi ollut pesti kouluavustajana Posiolla.

Annakaisa opiskelee englantilaista filologiaa, espanjaa, saksaa ja Intercultural studies -opintoja. "Kielet ovat aina olleet minulle mieluisia ja Alkio tuntui kivalta paikalta. Lisäksi mahdollisuus tehdä yliopisto-opintoja houkutteli viettämään välivuosi Kor-

pilahden maisemissa", Annakaisa kertoo.

Pitkän välimatkan vuoksi Posiolla tulee käytyä harvoin. Annakaisa kertookin käyneensä kotona vain syys- ja joululomalla. Viikonloput kuluvat yleensä nopeasti opiskelupuuhiissa ja kavereiden seurassa. Toisinaan hän hyppää bussiin ja käy tervehtimässä kavereita Jyväskylässä.

"Kaikki on ollut tähän mennessä parasta, erityisesti kaverit täällä koulussa. Olen seurallinen ihminen ja pidän kimppa-asumisesta. Asuntonne Rantalassa tuntuu kodilta. Alkio-opiston maailmaan on ollut helppo sopeutua leppoisan tunnelman vuoksi. Pitkä matka Posiolta on ehdottomasti ollut kaiken tämän arvoista", Annakaisa sanoo ja lähtee ruotsin tunnille.

"Valintani on Alkio!"

Vauhdilla verkkoon

Alkio-opistolla on opiskelijoiden käytössä 54 PC-tietokonetta, sekä kolme kannettavaa, joita opiskelijoilla on mahdollisuus lainata. Internet-yhteyden nopeus on 2 Mbs, joten odotella ei liiemmin tarvitse. Koulun sisäverkon nopeus on työtilasta riippuen 10 tai 100 Mbs. A- ja B-asuntoloissa asuvilla on mahdollisuus myös kytkeä oma koneensa koulun kiinteään verkkoon, jolloin yhteysnopeudet ovat samat kuin koululla. Opiskelijat saavat oman sähköpostiosoitteen sekä levytilaa koulun palvelimelta omia töitä ja kotisivuja varten.

Koulun koneet käyttävät Windows-käyttöjärjestelmää, ja jokaiselta koneelta löytyvät Microsoft Office -ohjelmistot sekä lukuisia html- ja kuvaeditoreja. Lisäksi suurimmalta osalta koneista löytyvät mm. Paint Shop Pro 6, sekä Adoben PhotoShop 7 ja PageMaker 7 -ohjelmat kuvien käsittelyyn ja julkaisujen taittamiseen.

Lisäksi oppilaiden käytössä on 4 verkkotulostinta, A3 -tulostin, 2 skanneri, negatiiviskanneri, 2 digikameraa, 3 videokameraa, 3 dataprojektori, Zip-asema sekä CD:lle tallennus mahdollisuus.

Lisätiedustelut: vesa.lahtonen@alkio.fi

Koulupinnarista punk-tohtoriksi

TEKSTI: TIA JÄRVINEN

Alkiolle tullessaan entinen punkkari Ritva Raippa ei ollut osannut kuvitella menevänsä yliopistoon opiskelemaan. Suunnitelmat kuitenkin muuttuivat ja entisestä koulupinnarista tuli tohtori. Hän osoitti, että irokeesien ja niittivöiden taakse kätkeytyy paljon...

Ritva Raippa saapui Pohjois-Karjalan metsien keskeltä Puhoksesta Alkio-opistolle oppimaan toimittajan työn alkeita. Lukioaikana hän ei ollut kovinkaan innostunut opiskelusta, mutta Alkiolla muuttui suunta. "Minua ei kiinnostanut mikään muu kuin kirjoittaminen ja jokin muu luova toiminta."

Syynä Alkiolle tuloon olikin mahdollisuus korottaa numeroita ja harjaantua kirjoittajana. Molemmat taisivat onnistua, koska yliopistoura aukesi, tohtorinpaperit ovat takataskussa ja leivän hän hankkii kirjoittamalla.

"Olen kokeillut myös muita ammatteja, mutta päädyn aina kirjoittamaan, oli teksti sitten tiedettä, lehtitekstiä tai hullunkurisia bernhardinkoiratarinoita."

Ritva opiskeli tiedotusopin linjalta vuosina 1988-1989. Yliopisto-opintoja hän suoritti kasvatustieteen ja valtio-opin puolelta, ja sai opintonsa suoraan korvatuksi päästessään Joensuun yliopistoon lukemaan kasvatustieteitä. Erityisen hyvin Alkiolta Ritva muistaa tehokkaan puhetekniikan opetuksen, josta kiitos Leena Kärhälle, silloiselle Ritvaselle. "Siitä on ollut hyötyä muun muassa konferensseissa ja miksipä

Rouva tohtori ja hänen assistenttinsa Mauri ja Jessika, taustalla Bontus

ei väitöstilaisuudessakin", Ritva mietiskelee.

Alkiolla hän asui oranssissa talossa, joka remontin myötä on muuttanut nimensä tylsästi B-taloksi. Ritva viihtyi kämpässään, mutta mieleen on jäänyt eräs asumuksen riesa. Nimittäin sokeirimurahaiset, jotka olivat majoitautuneet mehupurkkiin. Vegetaristina hän olisi mielusti jättänyt väliin kyseisen lisukkeen mehustaan, mutta taisi niistä parilla nielaistuksi.

Väitöskirjan aihe – Punkin kaksi vuosikymmentä: etnografiaa ja punkkareiden elämäkertoja – on mielenkiintoinen, ja pistää miettimään, mistä moinen aihe. Mistäpä muustakaan kuin omasta kokemuksesta. Ritva oli päättänyt jo omansa punkkariaikanaan, että hän kirjoittaisi aiheesta kirjan. Se, että siitä tulisi väitöskirja, ei tosin ollut tullut hänen mieleensä.

Ritva kertoo punkin merkitsevän eri asioita eri ihmisille. Väitöskirjassaan hän onkin määritellyt

punkkareiden itsensä vaihtoehdokulttuurilleen antamia merkityksiä, joita ovat muun muassa musiikki, tyyli, aate ja toveripiiri. Lisäksi hän antaa meille kaikille hyödyllisen huomautuksen. "Väitöskirjani sanoma on kiteytetysti se, että stereotyypiat ovat turhia, hän painottaa".

Ritva kirjoittaa säännöllisesti Koiramme -lehteen ja satunnaisesti myös muihin julkaisuihin. Koirista Ritvalle tulee mieleen hauska esimerkki Alkio-ajalta. Suorit-

taessaan yliopisto-opintoja Alkiolla hän oli salakuljettanut koiransa opistolle, ja tietysti se kerran karkasi auditorioon. Mitään äläkkää siitä ei onneksi syntynyt, vaan kaikki suhtautuivat asiaan huumorilla.

Yhtenä Alkio-opiston parhaista puolista Ritva pitääkin opiston henkeä, yhteisöllisyyttä. "Jotenko koko Alkion porukka oli lämminhenkistä, aina siivoojia ja keittiöhenkilökuntaa myöten. Muis-telen lämmöllä!"

Urban legends - eli tiedän mitä teit viime tentissä

TEKSTI: TARA MCLEES

Tentit saattavat tuottaa suunnattomasti päänvaivaa joillekin opiskelijoille. Juuso keksi hyvän keinon välttää hylätyksi tulemisen.

Vaikka tenttiaika oli jo kulunut loppuun, Juuso tuheroi edelleen tentin kimpussa. Lopulta valvovan opettajan oli pakko lopettaa tentti. – Kuuleppas nyt! Tentti on päättynyt jo aikaa sitten. Sinun vastauksesi on hylätty!

Juuson ei auttanut muu kuin kerätä paperinsa. Hän käveli opettajan eteen sanoen: – Jaahas. Mutta tiedätkö te, kuka minä olen? – En tiedä, enkä välitäkään! Opettaja tuhahti. – No sepä hyvä sitten! Juuso totesi ja työnsi paperinsa jonnekin tenttipaperipinon puoliväliin ja käveli ulos auditoriosta.

Muitakin konsteja tentin läpäisemiseen on keksitty. Sanna-Leena ja Janne viettivät erästä viikonloppua kaukana Korpilahdelta. Heillä oli sen verran hauskaa, että he päättivät jättää väliin maanantaiksi määrätyn tentin.

Seuraavalla viikolla he selittivät opettajalle, että heiltä oli puhjennut autosta rengas Jyväskylässä, eivätkä he olleet sen takia päässeet tenttiin. Opettaja hyväksyi selityksen, ja antoi Sanna-Leenalle ja Jannelle luvan tehdä tentin seuraavana lauantaina.

Tenttipäivän tultua nuoret olivat hyvin valmistautuneita ja olettivat saavansa tentistä hyvän arvosanan. Opettaja istutti heidät eri puolille auditoriota, Sanna-Leenan oikealle ja Jannen vasemmalle puolelle salia.

Tentin ensimmäisellä sivulla oli helppoja kysymyksiä, joihin kaikkiin he osasivat vastata täydellisesti. Tentin alussa ilmoitettiin, että ensimmäisen sivun kysymykset määräsivät 10 % arvosanasta ja seuraavan sivun kysymykset puolestaan 90 % arvosanasta.

Kun Sanna-Leena ja Janne käänsivät seuraavan sivun, he eivät enää olleetkaan niin itsevarmoja. Ainoa kysymys sivulla oli: mikä rengas puhkesi?